

Arrest

nr. 321 195 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 9 januari 2020, nadat verzoekster op 12 maart 2007 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in België en terugkeerde naar Rusland toen dit verzoek op 10 augustus 2007 onontvankelijk werd verklaard. Op 11 mei 2022 verzoekt verzoeker een eerste keer en verzoekster een tweede keer om internationale bescherming. Op 22 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. X van 4 januari 2022 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoekers tegen deze beslissingen ingediende beroep.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 11 mei 2022 een volgend (tweede, in geval van verzoeker, of derde, in geval van verzoekster) verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 16 juli 2022 ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Op 31 juli 2024 beslist de commissaris-generaal andermaal, zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op de volgende dag aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 15 februari 1989 in Grozny. Op 23 december 2019 besloot u om Tsjetsjenië te verlaten omdat u in Tsjetsjenië geen eerlijke kans kreeg op de arbeidsmarkt en u uw kinderen hier naar school wil laten gaan. Daarnaast haalt u ook de algemene socioeconomische toestand in Tsjetsjenië aan. Bovendien kan het zijn dat ze u bij terugkeer naar Tsjetsjenië vragen zullen stellen over uw vertrek. Op 9 januari 2020 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 23 april 2021 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 januari 2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 11 mei 2022 uw tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart dat u niet terug kan naar Rusland omdat u opgeroepen zal worden voor het leger als reservist zijnde. U denkt bovendien dat ze niet graag zullen hebben dat u terugkeert van Europa. Op 16 juli 2024 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard.

U verblijft momenteel in België samen met uw vrouw I., M. (DV: X.XXX.XXX; CG: XX/XXXXXXX) en jullie twee kinderen M., M. (DV: XXXXXXXX) en M., A. (DV: XXXXXXXX).

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs, wetsartikelen over de mogelijke strafmaat bij het weigeren van een oproeping voor het leger en een medisch document m.b.t. uw rugproblemen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit de registratiefiche van uw verzoek om internationale bescherming is immers gebleken dat u last heeft van rugklachten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u het altijd mocht laten weten als u nood had aan een extra pauze of last had van moeilijkheden (CGVS, p.2-3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart bij terugkeer naar Rusland te zullen worden opgeroepen als reservist (CGVS, p.5-6). Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie

en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. Zo verklaart u nog niet opgeroepen te zijn geweest in Rusland en ook uw familie heeft nog geen oproeping op uw naam ontvangen (CGVS, p.6).

U verklaart daarnaast nog dat ze in Tsjetsjenië niet graag hebben dat u uit het buitenland komt en zullen zeggen dat u over de staat geen goede dingen heeft verteld (CGVS, p.5 en 8). Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer** van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via [\]\]\]](#)). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden. Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het

risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Zo bent u momenteel ouder dan de dienstplichtige leeftijd en hoeft u zoals hierboven uiteengezet geen mobilisatie te vrezen. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u niet gezocht werd in Tsjetsjenië, maar dat u Rusland heeft verlaten louter omwille van socioeconomische redenen (NPO 1e VIB, randnr. 4-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw profiel en/of activiteiten ervoor zouden zorgen dat u negatief onder de aandacht van de autoriteiten bent gekomen of zou komen.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

De door uw vrouw I., M. (DV: X.XXX.XXX; CG: XX/XXXXXXX) en uzelf neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw rijbewijs attesteert hoogstens uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Uw medische documenten attesteren uw rugproblemen, die tevens niet in twijfel worden getrokken. M.b.t. de wetsartikelen die jullie neerleggen in verband met het oproepen van reserves, het weigeren van dienstplicht en de verspreiding van valse informatie, dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds over de landeninformatie beschikt betreffende de algemene en actuele toestand in Rusland en hier rekening mee houdt bij het nemen van een beslissing.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 6 januari 1987 in Grozny. U diende op 12 maart 2007 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Uw verzoek werd toen onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (weigering tot verblijf, 26quater) en u keerde terug naar Rusland.

Op 23 december 2019 vertrok u opnieuw uit Rusland en op 9 januari 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde Rusland te hebben verlaten omdat u in Tsjetsjenië moeilijk aan werk kon geraken en omwille van de algemene socio-economische situatie. Daarnaast weten ze wie er naar het buitenland is vertrokken en zullen er hierover vragen worden gesteld bij terugkomst. Op 23 april 2021 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 januari 2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 11 mei 2022 uw derde verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart niet terug te willen naar Rusland omdat uw man M., Z. (DV: X.XXX.XXX; CG: XX/XXXXXXX) zou moeten gaan vechten in de oorlog in Oekraïne en u lastiggevallen zal worden als hij zich niet aanmeldt. Daarnaast vindt u de medische zorgen in uw land van

herkomst onvoldoende. Op 16 juli 2024 werd uw derde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard.

U verblijft momenteel in België samen met uw man M., Z. (DV: X.XXX.XXX; CG: XX/XXXXXXXX) en jullie twee kinderen M., M. (DV: XXXXXXXX) en M., A. (DV: XXXXXXXX).

Ter staving van uw relaas legt u volgend documenten neer: wetsartikelen over de mogelijke strafmaat bij het weigeren van een oproeping voor het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U haalt dezelfde redenen aan zoals uw man M., Z. (DV: X.XXX.XXX; CG: XX/XXXXXXXX). Bijgevolg kan worden verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in hoofde van uw man werd genomen:

[...]

Gezien uw man geen mobilisatie dient te vrezen, kan u niet aannemelijk maken dat u persoonlijk een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Rusland omdat uw man gezocht zou worden om te gaan strijden (CGVS, p.4-5).

In zoverre u nog aanhaalt dat er heel slechte dokters zijn in uw land van herkomst en uw zoon last heeft van vocht in zijn hoofd en scoliose (CGVS, p.6), dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "de

geldigheid en de wettigheid van de beslissingen inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus” (uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aanvoeren).

Vooreerst gaan verzoekers in op hun vrees dat verzoeker gemobiliseerd zal worden. In deze betogen verzoekers dat de bestreden beslissingen van 31 juli 2024 dateren, maar dat de informatie waarop deze gebaseerd zijn dateert van oktober 2023. Volgens hen kan de militaire en veiligheidssituatie van een land drastisch veranderen op een paar maanden tijd en had de verwerende partij haar informatiebronnen moeten bijwerken. Zij menen over recentere informatie te beschikken die de beweringen in de bestreden beslissingen volledig tegensprekt. In dit verband citeren verzoekers uit een verslag van OFPRA van 25 maart 2024. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid bestaat voor personen die zich aan mobilisatie onttrekken, betogen verzoekers dat er in werkelijkheid – volgens de door hen in hun verzoekschrift aangehaalde informatie (weblink naar een internetartikel waarnaar wordt verweten en het OFPRA verslag) – sprake lijkt te zijn van strafrechtelijke aansprakelijkheid voor gevallen van desertie, hetgeen overeenkomt met een weigering om gehoor te geven aan een militaire oproeping, daar OFPRA spreekt van strafrechtelijke aansprakelijkheid op basis van artikel 308 van het Wetboek van Strafrecht. Zij vervolgen dat de verwerende partij in ieder geval niet kan zeggen dat verzoeker gevrijwaard zal blijven van verdere mobilisatie. Zij wijzen erop dat zij bij het verzoekschrift artikelen van 2024 hebben gevoegd waarin sprake is van een risico op een nieuwe mobilisatie. Volgens hen blijkt uit één van deze artikelen dat het Kremlin in april 2024 bezig was 300.000 man, namelijk reservisten, militaire universiteitssoldaten en dienstplichtige soldaten te mobiliseren, “*met een parallelle nieuwe golf van dienstplicht gericht op het werven van 150.000 man*”. Dit artikel besluit – aldus verzoekers – duidelijk dat de Russen hun strijdkrachten aan het heropbouwen zijn. Onder verwijzing naar een ander bij hun verzoekschrift gevoegd artikel, stellen verzoekers dat president Poetin nu genooddaakt is om voortdurend nieuwe soldaten te werven daar het Russische leger veel verliezen heeft geleden. Verzoekers citeren een passage uit dit artikel waaruit blijkt dat er economische voordelen worden beloofd om mensen aan te trekken om zich vrijwillig bij het leger aan te sluiten. Zij stellen dat het artikel de aandacht trekt op het feit dat deze economische voordelen snel onvoldoende zouden kunnen blijken te zijn om potentiële nieuwe rekruten te overtuigen en besluiten dat dit het risico op een nieuwe mobilisatie zou kunnen verhogen. Verder verwijzen zij naar een door hen bij hun verzoekschrift gevoegd artikel van 19 augustus 2024 en waarin eveneens volgens hen duidelijk gesproken wordt van een zeer reële angst voor een nieuwe mobilisatie. In deze benadrukken zij andermaal dat de door de Russische autoriteiten gevoerde campagnes om mannen aan te moedigen om zich vrijwillig aan te melden hun grenzen hebben en dat er velen van mening waren dat een nieuwe mobilisatie op kon komen. Verzoekers besluiten dat, bij gebrek aan recentere informatie vanwege de verwerende partij, er rekening dient te worden gehouden met de door hen aangehaalde informatie die hun vrees volledig bevestigt.

Daarnaast gaan zij in op hun vrees voor vervolging omwille van hun vertrek richting het buitenland. Te dezen verwijzen verzoekers naar een rapport van *Amnesty International*, waarvan zij een passage citeren waaruit blijkt dat de organisatie oproept om te stoppen mensen van de Noordelijke Kaukasus terug te sturen naar Rusland, alwaar zij onderworpen worden aan foltering en schendingen van de mensenrechten. Zij benadrukken dat, volgens deze organisatie, deze mensen in Rusland kunnen worden blootgesteld aan marteling en mishandeling en verplicht kunnen worden om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne en dat de situatie van de mensenrechten in de Noordelijke Kaukasus rampzalig is. In dit verband citeren zij ook uit het voormelde rapport. Verzoekers besluiten dat het derhalve duidelijk is dat zij, indien zij teruggestuurd worden naar Rusland, het risico lopen om onmenselijk en vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- drie persartikelen (stuk 2);

- nieuwsbericht van *Amnesty International* (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blij geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit de registratiefiche van uw verzoek om internationale bescherming is immers gebleken dat u last heeft van rugklachten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden

steunmaatregelen verleend, en werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u het altijd mocht laten weten als u nood had aan een extra pauze of last had van moeilijkheden (CGVS, p.2-3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekers betwisten ook de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd. Concreet verklaren zij dat verzoeker opgeroepen zal worden door het leger als reservist. Verzoeker verklaart voorts dat “ze” (in Tsjetsjenië) niet graag zullen hebben dat zij terugkeren uit Europa. Daarnaast verklaart verzoekster dat zij de medische zorgen in hun land van herkomst onvoldoende vindt.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan verzoekers vrees als reservist gemobiliseerd te worden geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Verder (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers om terug te keren naar Tsjetsjenië omdat zij in Europa zijn geweest. Bovendien (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, voegt de commissaris-generaal nog toe dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit haar verklaringen inzake de kwaliteit van de medische zorgen in hun land van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst verklaren verzoekers een vrees te hebben dat verzoeker bij terugkeer naar Rusland zal worden opgeroepen als reservist. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. Zo verklaart u nog niet opgeroepen te zijn geweest in Rusland en ook uw familie heeft nog geen oproeping op uw naam ontvangen (CGVS, p.6)."

Verzoekers hekelen in het verzoekschrift dat voormelde analyse uit de bestreden beslissingen – die dateren van 31 juli 2024 – gebaseerd is op een rapport van oktober 2023, daar de militaire en veiligheidssituatie van een land in een paar maanden tijd drastisch kan veranderen. De Raad oordeelt in deze dat, gelet op hetgeen volgt, verzoekers geen recentere informatie bijbrengen die voormelde analyse in een ander daglicht stelt. Zo verwijzen verzoekers naar en citeren zij uit een OFPRA-verslag van 25 maart 2024. De Raad stelt echter vast dat verzoekers dit verslag – waarvan zij niet eens de naam vermelden – geenszins bijbrengen middels hun verzoekschrift. Zij voegen noch het verslag op zich, noch een weblink naar het verslag toe aan hun verzoekschrift. Het is voor de Raad dan ook onmogelijk de inhoud van dit verslag en de citaten hieruit in het verzoekschrift na te gaan, waardoor de Raad hier geen rekening mee kan houden. Voorts oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij en in weerswil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, dat er geen concrete indicaties zijn dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. In de persartikelen waarnaar verzoekers in dit verband verwijzen (stuk 2 bij het verzoekschrift), worden er slechts vermoedens geuit en worden geen concrete indicaties aangehaald die wijzen op een nieuwe mobilisatiecampagne.

Tot slot menen verzoekers, onder verwijzing naar een internetartikel en het voormelde, niet nader gepreciseerde OFPRA-verslag, dat er sprake is van strafrechtelijke aansprakelijkheid zowel in gevallen van desertie als in gevallen van weigering om gehoor te geven aan een militaire oproeping. Wat betreft het OFPRA-verslag, verwijst de Raad dienstig naar de reeds hieromtrent gemaakte vaststellingen. Het betreffende internetartikel, waarnaar de weblink in het verzoekschrift is opgenomen, ligt dan weer in lijn met voormelde analyse waaruit blijkt dat er enkel sprake is van strafrechtelijke vervolging voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

2.3.7.4. Daarnaast halen verzoekers een vrees aan om terug te keren naar Rusland omdat zij in Europa zijn geweest. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691->

[10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf](#) en EHRM

15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via [}}}}](#)). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden. Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Zo bent u momenteel ouder dan de dienstplichtige leeftijd en hoeft u zoals hierboven uiteengezet geen mobilisatie te vrezen. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u niet gezocht werd in Tsjetsjenië, maar dat u Rusland heeft verlaten louter omwille van socioeconomische redenen (NPO 1e VIB, randnr. 4-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw profiel en/of activiteiten ervoor zouden zorgen dat u negatief onder de aandacht van de autoriteiten bent gekomen of zou komen.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen."

In het verzoekschrift verwijzen verzoekers naar een nieuwsbericht van *Amnesty International* van januari 2024, dat zij ook bij hun verzoekschrift voegen (stuk 3). Zij benadrukken dat hieruit blijkt dat de organisatie landen oproept om te stoppen met het terugzenden van mensen van de Noordelijke Kaukasus naar Rusland, alwaar zij het risico lopen gefolterd te worden of mensenrechtenschendingen te ondergaan. Volgens hen blijkt hieruit dat deze mensen in Rusland worden blootgesteld aan marteling, mishandeling en de verplichting om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne. Zij besluiten dat de organisatie meent dat de situatie inzake mensenrechten rampzalig is in de Noordelijke Kaukasus. Verzoekers gaan er met dit betoog aan voorbij dat dit alles in voormelde analyse van de bestreden beslissingen wordt erkend en dat er in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar het rapport van *Amnesty International* van 18 januari 2024 waarnaar in het door verzoekers aangehaalde nieuwsbericht wordt verwezen. In de bestreden beslissingen wordt dit echter verder genuanceerd op basis van rechtspraak van het EHRM en de COI Focus "Tsjetsjenië – Terugkeer" van 6 juni 2024 – die gebaseerd is op enerzijds open bronnen zoals lokale en internationale mensenrechtenorganisaties, media, onderzoeksinstituten en academische publicaties en anderzijds op consultaties met verschillende experts met een bewezen gedegen kennis van de situatie in de Russische Federatie en de deelrepubliek Tsjetsjenië, en waaruit blijkt dat niet algemeen kan gesteld worden dat Tsjetsjenen die terugkeren naar Tsjetsjenië onderworpen zullen worden aan vervolging en dat een vrees voor vervolging in deze context geïndividualiseerd en geconcretiseerd dient te worden. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat verzoeker als terugkeerder uit Europa in Tsjetsjenië zal gemobiliseerd worden, verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 2.3.6.3. van het onderhavig arrest.

Verder brengen verzoekers in het verzoekschrift niets bij waaruit blijkt dat zij specifiek een risico zouden lopen op vervolging in Tsjetsjenië omwille van hun verblijf in Europa en kunnen er door de Raad geen bijzondere risicofactoren worden ontwaard in hun hoofde.

2.3.7.5. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, terdege het volgende:

“In zoverre u nog aanhaalt dat er heel slechte dokters zijn in uw land van herkomst en uw zoon last heeft van vocht in zijn hoofd en scoliose (CGVS, p.6), dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.6. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.7.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Rusland.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in Rusland zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS